

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/107/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201010
Dátum vydania rozhodnutia: 14.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201010.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša , v právnej veci navrhovateľky: MUDr. O. bytom Z. XX, N., právne zastúpenej: Mgr. Jurajom Vlkovičom, so sídlom v Bratislave, Kozmonautická 9, proti odporcovi: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, so sídlom Primaciálne námestie 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. MAGS SNM 30800/12-249622/795/SB, č. k. 795/SB zo dňa 2. apríla 2013 o nepriznaní nároku na poskytnutie bytovej náhrady, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/58/2013-45 z 25. marca 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Sp/58/2013-45 z 25. marca 2015 potvrdzuje .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. MAGS SNM 30800/12-249622/795/SB zo dňa 2. apríla 2013, ktorým ako príslušný orgán nepriznal navrhovateľke nárok na bytovú náhradu za byt č. 1 nachádzajúci sa v bytovom dome na Svoradovej ulici č. 13 v Bratislave zapísaný na LV č. XXXX, k. ú. Staré mesto. Odporca mal z listín predložených navrhovateľkou za preukázané, že nejde o byt v ktorom nájom vznikol podľa § 871 ods. 1 a 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia, teda pred rokom 1992 a preto nespĺňa podmienky stanovené v zákone, najmä v ust. § 2.

V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na to, že nárok na bytovú náhradu navrhovateľke nevznikol z dôvodu, že ku dňu 1.1.1992, odkedy je účinné ustanovenie § 871 ods. 1 Občianskeho zákonníka, neexistoval nájomný pomer navrhovateľky k bytu na Svoradovej ul. č. 13 v Bratislave, tento jej vznikol až dňa 1.6.1996, teda viac než 4 roky po uplynutí dátumu, ku ktorému zákon predpokladá

existenciu nájmu ako jednej z podmienok vzniku nároku na priznanie bytovej náhrady (1.1.1992). Nakoľko nájomný pomer k bytu, z ktorého dostala navrhovateľka výpoveď neexistoval, a teda nebola splnená podmienka ust. § 2 ods. 1 písm. a) zákona, krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je správne a je v súlade so zákonom. Navrhovateľke trovy konania nepriznal, nakoľko bola v konaní neúspešná.

Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka v lehote stanovenej zákonom odvolanie, v ktorom žiadala napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové prejednanie, alternatívne zmeniť rozhodnutie odporcu. Uviedla, že spĺňa všetky podmienky nároku na bytovú náhradu, ktoré sú vyžadované zákonom č. 260/2011 Z. z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom. Opäť poukázala na to, že nájomný vzťah ako jedna z týchto podmienok bol už riešený v záveroch rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.9.2006, sp. zn. 2 Cdo 227/2005.

K podanému odvolaniu navrhovateľky sa vyjadril odporca, pričom poukázal na to, že navrhovateľka žiadnym relevantným právnym spôsobom nepreukázala, že nároku, ktorého sa domáha je potrebné poskytnúť právnou ochranu a že napádané rozhodnutie odporcu trpí takou vadou, pre ktorú je nevyhnutné rozhodnutie zrušiť. Opäť uviedol, že navrhovateľka nepreukázala splnenie všetkých podmienok stanovených zákonom a rovnako neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorá by sa týkala vydaného rozhodnutia krajského súdu ani neodôvodnila v čom vidí spochybnenie súdu.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14. júna 2017 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd v medziach podaného odvolania preskúmal obsah súdneho a administratívneho spisu (v predloženom rozsahu) a dospel k záveru, že skutkové a právne závery krajského súdu sú vecne správne a preto je dôvod na potvrdenie odvolaním napadnutého rozsudku s doplnením nasledovných dôvodov odvolacieho súdu.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správneho orgánu, námietkami navrhovateľky, ako aj vyjadreniami správneho orgánu na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotného návrhu a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku

krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Predmetom súdneho konania v prejednávanej veci je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu, ktorým navrhovateľovi podľa § 9 ods. 5 zák. č. 260/2011 Z. z. nepriznal nárok na poskytnutie bytovej náhrady.

Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z. o bytových náhradách, ak sa nájom skončí podľa tohto zákona, nárok na bytovú náhradu má len nájomca bytu podľa § 2 ods. 1, ktorý požiada o bytovú náhradu podľa § 7 alebo § 7a (ďalej len "žiadateľ") a ktorý je v materiálnej bytovej núdzi.

Podľa ust. § 2 ods. 1 písm. a) zákona sa tento zákon vzťahuje na byty v domoch vydaných oprávnenej osobe podľa osobitných predpisov alebo v domoch, kde časť domu bola vydaná oprávnenej osobe, ak ich ku dňu účinnosti tohto zákona vlastní výlučne alebo v spoluvlastníctve oprávnená osoba, jej dedičia alebo iná osoba, ktorá tieto byty od nich alebo od ich právnych nástupcov nadobudla a v ktorých nájom vznikol podľa § 871 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka a ku dňu účinnosti tohto zákona trvá.

Podľa ust. § 871 ods. 1 Občianskeho zákonníka, účinného od 1.1.1992, právo osobného užívania bytu a právo užívania iných obytných miestností a miestností neslúžiacich na bývanie vzniknuté podľa doterajších predpisov, ktoré trvá ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa mení dňom účinnosti tohto zákona na nájom. Spoločné užívanie bytu a spoločné užívanie bytu manželmi sa mení na spoločný nájom.

Podľa ust. § 871 ods. 4 Občianskeho zákonníka osobné užívanie bytov slúžiacich na trvalé ubytovanie pracovníkov organizácie sa mení na nájom služobného bytu, pokiaľ tieto byty spĺňajú kritériá ustanovené zákonom pre služobné byty; pokiaľ tieto podmienky nie sú splnené, mení sa také osobné užívanie na nájom.

Najvyšší súd vo vzťahu k námietke navrhovateľky ohľadom jej nájmu k bytu uvádza, že skutočnosť, že nájomný vzťah trvá nie je v tomto konaní rozhodujúca. Vplyv na záver o nesprávnosti rozsudku krajského súdu by malo preukázanie, že nájomný vzťah vznikol pred 1.1.1992 odkedy je účinné ustanovenie § 871 ods. 1 Občianskeho zákonníka a k tomuto dátumu trval. Takáto skutočnosť nevyplýva ani z navrhovateľkou predloženého rozsudku NS SR 2Cdo 227/05 zo dňa 26.9.2006. Keďže základná zákonná podmienka pre priznanie bytovej náhrady navrhovateľke splnená nebola, správny orgán v súlade so zákonom nepriznal navrhovateľke nárok na priznanie bytovej náhrady.

V ostatnom najvyšší súd odkazuje na dôvody napadnutého rozsudku krajského súdu, s ktorými sa stotožnil (§ 219 ods. 2 OSP v znení od 15. októbra 2008, od účinnosti novely - zákona č. 384/2008 Z. z.).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel najvyšší súd k záveru, že v preskúmvanej veci bol dostatočne zistený skutkový stav a bol z neho vyvodený správny právny záver. Z dôvodov uvedených vyššie preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd so zreteľom na výsledok odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 v spojení s § 250i ods. 2 OSP, keďže navrhovateľka nemala úspech ani v odvolacom konaní a odporcovi nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.